

SLOVENSKE NOVINE.

Odgovorni Vrednik: Profesor Valentin Konček.

Slovenske novine pridejo vsak teden na sveto; cena za četrtletno leta 30 kr.; po pošti 1 gol. 30.
Za plačilo se tudi ostanila razglasila.

Letnik II.

V Celji 20. Oktobra 1910.

Leti 30.

Povabililo na naročbo.

Pravica Oktobra (vinoteka) 1910 se začne zbirati četrtletno drugo letoja *Slovenske Novine*; mi torej povabimo vse častite bravce naših Novin, naročbo ponoviti in isto Slovenice v versio naših bravcev stopiti, kateri še niso bili doslej naročili. Tudi prosimo plačila na naročbo gospodu Janužu M. Jeretinu, založniku Slovenskih Novin, do 1. Oktobra 1910 poslati.

V Celji 20. Septembra 1910.

Vrednik.

Barčarna želamca iz Celja do Ljubljane.

(iz Avstrie.)

Čepet smo visoko stopnjo orjaškega zmožnosti dosegli: Avstrie sicer, krasni deč se je vnovcem Jadranskega morja po najvažnejši vojaški 19. voja prikladi.

Želamca je poglavito mesto Kranjske — Ljubljane — dosega. V 32 urah zdej iz Celja do Tista priče. Ako že s tistim popotnikom potovanje ni ondo zlagano, je to še veliko višje pomembne za trgovino. Ko-liko ar si se pred zamudil z vošnjami čez hribe in doline, kar zdej neha, in Ljubljano, že popred na preklukanje blaga važno mesto, na zdej ostanice za vse trgovinsko blago, ki se bo iz Tista v notranje dežele avstrijske monarhe vozilo.

Navoljo silna veselja zanderškov, ki se ti moči Celjem in Ljubljano nasprodi stavijo, zdej se na ktero koli stran, je mogla vo-žnja veliko dobro premisljena in prevladjo-va bit. Če pri povračanju preglede kraje, ni zaupred čve poti ostanice. Bla polje po dolini poleg Savino in Sava; druga se de pa na koroški Savinski dolini. Vender tudi vrnitvi dolni se na dvoje razdeli: na ene stran poje od Vranskega poleg postno

cene skoz Št. Otobit in Podpeč, na drugo pa po Tuhinjski dolini; vsakod pa gre čez sterno vrhovne gora, kjer Savino in drugo vodo zvirajo, ki se v Sava stekajo.

Po natančnem preučevanju vozna in vo-žnja je državno opravništvo — vžetih ali-kin težavam — sklenilo, cene poljati po do-likih poleg doline Savino in Sava, čve na težave toliko, da je v važino odpravljajo pomoči vseh sredstev uspešnosti, vse anorgje in najstrednejše volje državnega opravniš-va trčalo; vender je bil rezultat, ki se je dosegel imel, tega truda vreden, kjer so pri vsaki drugi poti noterne uspešne toliko velike ob prehodu pogoja, da bi bilo do-žanje cene mnogo dražje, ali celo mnogo-če postalo, in, čeravno doverjeno, bi navol-jo stornote vender vožnja silno težavna bi-la; tukaj je pa dele tako lapejano, da se boljšega ne more želiti.

Važno je tudi to, da gre želamca čez zidan most, kjer je zadnja zaprednica su-ste, in čeraj hudi, ki pričeje iz Avstri-anske Italije — Ilirvanskega in Banata.

Pričalo se je tedaj z zadržko leta, da po dolženju pripisavanja Nj. Vel. de-že, Jadranskega L. dela, ki se je loten vvažni-živim trudom nekrolog avstrijske notran-je silovna vladanja Nj. Velikanstva čeraj Franca Jozefa I. pod vodstvom silovne to-rovine in javnih stav gosp. vžona. Trča.

Je sedaj to že znanje doma, da se bodo vedli ravnil, kadar staniš na svoje stroko najmanj. Mi nam treba praviti, da se je že mnogo, mnogo učencev na trupu in duši pogubilo, ker so starši za dobre študije pre malo skrbeli; to nas ni mnogoletna skušnjava.

Ta ni bilo nobi oporekovali: Ali ja zavrnila ljud ne poznamo, kako se tedaj zamorena starih starih izogibati? — Na to Vam odgovorim: Ako v mesto nikogar ne poznate, pojdite k učiteljem, oni, ki ljudi v mestu dobro poznajo. Vam bodo z radostjo dober svet dali. Tudi se morajo mladenči z potrebno obleko preskerbeti, da ne bodo iz šole ostajali zavolj razterganih čevljev, i. t. d. Kadar starši v mesto pridejo k svojim otrokom gledati, jih ne smajo po kerčnah okoli vlačiti; to se ne spodobi. Zgodilo se mi je že, da sem v šoli od izganja smerničkega pravega učenca najdel, in sam oča, ki ga je oče prišel, ga je z strupnim izganjam opijal. To je neizrečeno groto.

Se neha prav važnega je, kar imam povedati. Neki ljudi po deželi se zdaj mislijo, da v Celju tako imenovane beraške (ločarske) šole obstojijo. Takih šol v Celju nikdar ni bilo, pa jih mesnada tudi nikdar ne bo. Res je da v Celju mnogo dobrotnikov živi, kateri v bogini učencem živč dajajo; to storijo zavolj Boga, in onj im bo to dobroto poveril. Vred desetini v bogini večni jim je pa komej jeden hvaležen. Koljkokrat nam učiteljem ti dobrotniki tožijo, da se taki učenci, kateri so skoraj celo leto živč dajali, kone leta še ne zahvalijo za dobroto, ktero so živčali — in to je gola resnica — torej se moram sama čuditi, da še toliko učencev živč v dar božji dabi. — Pridejo pa tudi taki nesramni starši z otrokom v mesto, kateri niso v bogi, ampak precej premožni, pa vendar še živč za svoje fantje po mestu beračijo. Otroci takih staršev so drugim učencem, katerih starši so velika bolj revni, pa tako nesramni niso, da bi okoli beračili, poslušajte; nekaj ti doma črne žganke in venci nezaheljen krompirček joda, kterga jim se oča pripeljal ali princali, oni si pa v podobi ubirajo, ktero pri dobrotnikih vživajo. Morda varujte se! premislite da je to groto, ker je goljiba. Mi učitelji budemo kakor domitaj resnično obogin učencem pomagati, in za nje pri dobrotnikih prositi; ali če vemo, da premožni starši živč po mestu beračijo, tega ne bomo terjali — jna se prava ne, in mislim da so moji gospodi tovariši enaki mihi.

X.

«Konst. list in Majerski» (se ve, da protitaki ustavali pravie Slovencev) puda prečijo in slovenskija Majerja na ministerstvo kmetijskih zadev. V takih se prototirni voper prototirne kresije in Celja v Marburg in se volajo, da je ministerstvo namo zato daljiti Majer v eno kresijo zadržilo, ker je na Slovence pomislilo. Ker je torej namo te stvari ne narodni enotopravnost mi, se mo-
rajo, ali temu namo primerno sredstva raz-
deliti, ali se je pa krajinska oblast v Mar-
burg prototila, to ni nikakor primerno sred-

stvo, slovensko enotopravnost zagotavlja, ker je Marburg v vsem in povsod le v kresji potegoval; na krajinskih zborih bi bil v Marburgu lastnost za Slovence. Drugača mesta ste pa Ptuž in Celje. Daleč se tudi prošnja podpira s pogledom na narodnost in kresije.

Konst. list pristavi namo namo, in ktere se vidi, to se je to se namo kon-
stotirni kaj ležeda. Bog daj le kakšno po-
štenost tem ljudem! — (Rev.)

Imenitno omenilo

zastran živinozdravilne in kovaške šole v Ljubljani

Krajnska kmetijska družba je z dovoljenja visokega ministerstva nazpila v ljubljanski živinozdravilne in kovaške šole, v kateri se bo pod-
uk konje podkovati in v potrebi tudi ži-
ve z dravit v domačih slovenskim jeziku dajati.

Ta poduk bo terjati polleta za tiste, ki se bojo samo podkovanja konj učiti, — eno žalsko leto (to je 10 mesev) pa na tiste, ki se bojo zraven tega tudi učiti, v potrebi točno živino ozdravljati.

Ker pa konj nibe dobro podkovati ni v sta-
nu, kteri si ni potreba vednosti v natančnem poduku zdravih in bolnih kopit priobiti, — ker imamo na krajinskim silno silno malo dobrih in učnih kovaških mojstrov, — ker mojster-sha-
za z nemnim podkovanjem konju večkrat tako škodijo, da si za nobeno rabo več, — ker se v družih dečelah že davno postava, da mora vsak kovač v kovaški šoli si potrebni poduk priobiti, brez kteriga ne more mojster pe-
stati in mojsterskih pravie si pri-
dobliti, — sta visoka c. k. ministra kmetijs-
stva in rakodetstva 11. dan veličga serpnca t. l. sklenila: da tudi na krajinskim od l. maliga serpnca 1881 ne bo nihče več zamogel kovaški mojster postati, ki ni polleta v ljubljanski kovaš-
ke šole hodil in ki se ne bo ustojal ali v kaki drugi enaki šoli pridobilje-
misi spričbami (Vergewisse) čenak, da se je podkovanja konj dobro učil. Pa še sedaj se ima pri podkovanju kovaških moj-
strov na to gledati, da se le takih kovaških mojstrov pravie postoj, ki se ni na tisti kovaški šoli, postavia v Gradcu, ali na Dunaji i. t. d. potrebne vednosti pridobiti.

Ta postava je na nate doleže neobčirno dobrodjiva, in vsak, ki ima kakšnega konja, bo vesel, da boje siloma povest ljudem kovaški mojster en dobiti, kteri se bodo mogli brez vsake strahu konj z zdravimi in bolnimi kopiti pod-
kovati dajati.

Umetno le prave podkovanja kaj togi-
ve vednosti, kakor le naravno rešeno, da mo-
že dobiti v celni dobiti; in kakor pod-
vaja konj je potreba notranje deli kopiti, in moje vdravim in kovaški atona umenja poznati — k ti umenosti je na natančnega poduka v tisti kovaš-
ke šole, kjer se tudi konj podkovanje.

Taka šola se bo odabla bolj v ljubljani od aprila l. 1881.

Kmetijska družba je dalja v in poduk konj

je umelas podkovati, in Štajerskiga učeniga in krog in krog dobra znaniga mojstra, ktero po svojem rodbodolstvu kovač, se je v Dunajski in Graški Šoli tako dobro podkovanja loj in živinodravilstva izučil, da je povsod za poschno ne četriga mojstra spomina in potočen hlt. Gosp. Pavel Škalec mu je imo. On bo učenik v Lovčeni, zdven tega pa tudi posodnik (zob-siden) učenikama Dija. Struppitu in Dija. Blaweinu v živinodravilski Šoli, v ktero so gotovo velike črncev in Krajskiga, slovenskiga Štajerskiga, Koroškiga, Gorškiga, Istrijskiga in morebiti tudi in Hervaškiga prišlo.

Stanovalje in živci si poskerbeti, ne bo učen-am težko stalo, zato ker boje na Poljanah že po nichi cesti ta kratki čas stanovanje in hrano dobiti zamogli.

Kdaj ob novim letu se bo šola začela, in kaj in kako se bo učilo, se bo še poschno raz-glasilo. (Novice.)

Nekoliko iz življenja Rusov.

Nič ne odpré tako globokiga pogleda v znanje, v duha kakiga naroda, kakor nje-govi pregovori, njegove vrače. Učeni Rus A. Tereščenko je spisal v svojem domačem jeziku bukve v sedmih delih z nadpisom: „Življenje ruskiga naroda“, v katerih družtvo, cerkveno in državao življenje svojih rojakov, njih šoge in navade, nošo in življenje, in narodnost zvesto popisuje.

Zgornji dokladni list Dunajskih novin je prinesel 20. p. m. nekoliko iz imenova-nih bukev svojima nemškim bravcem, in iz te-ga vzamemo nekoliko vrač ruskiga naroda in jih podamo tukej svojim dragim bravcem, nekaj, ker smo prepričani, da jim bodo všeč, nekaj pa zato, če sami presodijo, koliko in v katerih vrstah sta si naš in ruski narod, če ne sploh, pa saj v nekterih rečeh enaka.

1. Zvenjenje v ušesih. Če komu v ušesih zveni, se mora prekrizati in ne sme na prav nič misliti. Angelj varh zapazuje v tem hipu naše grehe v bukve življenja in jih polodi pred Boga. Kadar jih piše, se prepere s hudičem, in če se takrat ne stori krč, propusti angelj hudiča dale in jo napusti v jekam.

2. Name. Vsakima človeku sedi na dnu rami angelj varh, na levi pa hudič, uni nas unpeljeje k dobrinu, ta nas pa unpeljeje k hudiču.

3. Kokošno petje. Če kokoš, pe-zebno piška, kakor petela poje, je to živo namigje. Gotovo se zgodi kakn naroda v hiši. Naroda se zmore zmo s tem odvr-niti, če se kakod urno vjame, zaje od hote do vrat hiša prazni, in če se potem tiši do hiš kokiš, hi pride na prag, kodi glava ali rus, oboka. Takaj v tem delu živca je hudič dela skrit. — Nekteri rečeje, da kokoš peti aliho, aliho: „Na tvoje glave“ in jo uniho.

4. Zvenjenje dreven. Če kmet pereje, in če kmetje domačo začne ova-ti, je vsoj merno vruče. Če je pomlad merna, so to drevesa tega zama živca.

5. Pasje tuljenje. Na ktero steta pen tulj, tam bo gorilo, in če pred hišo hišo tedi, bo hiša pogorila. Če pes pod hiš-am kakiga boluha tulj, gotovo umrje. Vselej pa tuljenje pen kaj hudiča pomači.

6. Žaje, pogreb in prazna pose-d. Če seje čen pot tedi, ni nič dobiga priškovati. Ne se sereča odvrno, se mora sila prelomiti in ca kosec na eno, drugi kosec pa na drugo sila vrati. Zvenenje po-greba ali prazna poseč tedi sereča pomači. — Zvenenje praznih poseč tako raz-klada, če bo našeto dele prazna dela.

7. Divjačina Veliko jih je, ki se ne dajo nikakor prepričati, mase veriti jesti, in mislijo, da listi sapanoma čini, kteri ka-ko divje žival usori. Mislijo, da mase kače vstreljuse divje živali jesti je tako greh, ker je svoboda zver, svoboda pišč, ker imo od Boga živeti in varstvo, ni pa kaj tediha ne smemo jesti, kar sami ne izredimo.

8. Strizenje ovac. Kdor svoje ovce do dne svitiga Silmoca ostrife, mu celo zimo nobena ovca ne pogine; kdor jih pa do tega dveda ne ostrife, mu vse poverkajo.

9. Soneča roža. Stari ljudje pre-povedujejo, zerna soneče rože z zobmi raz-gristi, ker se tako kaj stori, kar materi boji ne dopade.

10. Denarji in kruh. Kdor denarje o igranju, ali kruh po jedi ali pa tedi kadar boji proč meče, razjari zveličarja.

11. Kaša. Če se kaša in peči vrtajo, se v hiši gotovo sereča zgodi.

12. Prikanji na neba. Če knt kmet severno zarjo (Nordlicht), vse ali lasalec (kometa) vidi, se jih vrtati in tropeče proi njimi. Narastaneji mu je lasalec. Vselej prerokaže zavajoj teh prikanji rajsko, in-koto, kašne bozani in še celo kasec ovca.

13. Plamen na grebih. Denfiratno viši blizo grobov svideča, ki se vidi ka-her kač vadije. In tega alihoje, da ka-vek, ki je brez pokore in obdeltanja, gre-fov usori, okrog groba in pa ovca kač, brez da bi vedili, če se ta svideča in de-forsadi amkov narodi.

14. Milnar in hudič. Milnar prvič do je milnar s hudičem v uravi ali v ka-ge vaj kakto vidi, kadar vrtati vidi, če ve, če je polnoči ene milnarj vrtati in aliho, se z njim svobodo vrtati ali vrtati milnarj amko čena alihoje, če milnar v globodno vodo pogleda, hi se peti kač-am vidi. Milnar vidi petje milnar hudiča debeliga černiga prasič vrti, in če tega ne stori, mu greče hudič narzerve jen, ka-rija noben milnar brez polnoči pomači ne more postati, amkoje jo pa vrtati usori. (Konec živca) (A. Škalec)

Wegen vollständiger Darstellung eines Ver-trags in der J. H. Joret'schen Buchhandlung „Rapport vollständige Darstellung des fran-zösischen Darlehens“

complet in J. H. Joret'schen Buchhandlung „Rapport vollständige Darstellung des fran-zösischen Darlehens“